

חֻכְמַת רַבִּי מֵאִיר וְהָאֹר כִּי טוֹב

סְפּוּר מִרְתֵּק מִמְדַּרְשׁ רַבָּה עַל אֲמוּנָה
בֵּה', חֻכְמָה, וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית.

מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
בְּאֶזְוֹר הַדְּרוֹם.

הִיָּה שָׁם פִּנְנִדֵּק
(מָלוֹן אוֹרְחִים יָשׁוּן),
נִשְׁבּוּ יָשְׁנוּ יְהוּדִים
שֶׁהָלְכוּ בַּדֶּרֶךְ.

אֶךְ בַּעַל הַפְּנֵדֶק
לֹא הָיָה אָדָם
יָשָׁר כָּלָל.

הוּא הָיָה אִישׁ רַע
שָׁחַשְׁבַּ רַק עַל כְּסֶף.
בַּלַּיְלָה הָיָה מְתַכְנֵן
מִזְמוֹת נֶגֶד הָאוֹרְחִים
שָׁלוּ!

המזמה הרעה של הפנדקי:

1. קם בלילה ואומר
לאורח: "קום, אלוה
אותך בדרך!"

2. האורח יוצא לחֲשֹׁךְ,
ושם מחכים לו
לו לסטים (שודדים).

3. הלסטים גוזלים את
רכושו, ואחר כך חולקים
את הכסף עם הפונדקי.

פַּעַם אַחַת הִגִּיעַ לְפִוְנֶדֶק הַתְּנָא הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי מֵאִיר הָיָה מְלֵא בְּבִטְחוֹן בָּהּ. הוּא נִכְנָס לִישׁוֹן שָׁם לֹא פָּחַד, כִּי יָדַע נְשָׂה' שׁוֹמֵר עָלָיו.

בְּאַמְצֵעַ הַלַּיְלָה קָם הַפְּנֹדָקִי הָרָשָׁע,
לְבֹשׁ אֶת מַלְבוּשָׁיו וְאָמַר לְרַבִּי מֵאִיר:
קוּם, צֵא לָךְ, וְאֶעֱשֶׂה לָּךְ לְוִיָּה בְּדֶרֶךְ!"

רַבִּי מֵאִיר הֵבִין בְּחֻכְמָתוֹ
אֶת הַמְזֻמָּה. הוּא יָדַע
שֶׁבַּחוֹץ מַחֲכִים שׁוֹדְדִים.

הוּא עָנָה לַפְּנִדָּקִי בְּשִׁלּוֹה:
"יֵשׁ לִי אָח, וְאֲנִי יוֹשֵׁב
וּמִמֶּתִּין לוֹ."

הַפִּנְדָּקִי הִתְעַצֵּב וְשָׁהַתְּכֹנִית
מִתְעַכְּפֶת, וּמָהָר לְשָׂאֵל:

"וְהֵיכָן הוּא אָחִיד?"

עָנָה לוֹ רַבִּי מֵאִיר:
"בְּבֵית הַכֹּנָסֶת."

כִּי טוֹב שָׁאוֹב

שָׁאֵל הַפְּנִדָּקִי: "וּמָה שְׁמוֹ? אֲנִי אֵלֶךְ
וְאֶקְרָא לוֹ מִיד!"

עָנָה רַבִּי מֵאִיר שְׁתֵּי מְלִים מְפֹרָשׁוֹת:
"כִּי טוֹב"

וְהַפֶּנֶדֶקִּי?
הוא רץ
בַּחֲשֵׁךְ לְבֵית
הַכִּנְסָת
כִּדִּי לְחַפֵּשׂ אֶת
"הָאֵח"...

רַבִּי מֵאִיר נִשְׁאָר
בַּחֲדָר הַמוֹאֵר,
לָמַד תּוֹרָה
וְהוֹדָה לָהּ.

רַבִּי מֵאִיר
נִשְׁאָר בַּחֲדָר
הַמוֹאֵר, לָמַד
תּוֹרָה וְהָדָה לָהּ
עַל הַשְּׂמִירָה.

כִּי טוֹב!
כִּי טוֹב!
כִּי טוֹב!

כָּל אוֹתוֹ הַלַּיְלָה הֶלֶךְ הַפּוֹנֵדֵקִי סְבִיב שַׁעַר בֵּית הַכִּנְסֶת וְצִוַּח בְּקוֹל גָּדוֹל לְתוֹךְ
הַחֲשָׁךְ: אֵךְ שׁוֹם בֶּן אָדָם לֹא עָנָה לוֹ. כָּנִי כְּגִי הִנֵּמָא לֹון גּוֹכָה.
(כִּי אֵין אָדָם שְׁקוֹרְאִים לוֹ כָּה־...)

בבקר, כאשר עלה האור, השוודים
התיאשו והלכו לדרךם.

קם רבי מאיר, התיר את חמורו,
והתכנן ללכת בשלום ובשמחה.

נִגַּשׁ אֵלָיו הַפְּנִדְקִי הָעֵיִף, שֶׁצִּוַּח כָּל הַלֵּילָה בְּחֻנָּם, וְשָׂאֵל בְּבִלְבּוֹל עֶמֶק:
הֵיכָן הוּא אָחִיד שְׂאִמְרָתְ לִי?

הַצְבִּיעַ רַבִּי מֵאִיר עַל הַשֶּׁמֶשׁ הַמְאִירָה
בַּשָּׁמַיִם, וְאָמַר בְּחִיּוֹד מָלֵא אֲמוֹנָה:
הֲרִי בָּא לּוֹ! כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב בַּתּוֹרָה בְּסֵפֶר
בְּרֵאשִׁית:
"וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב!"
(הָאֹר שֶׁל הַבְּקָר – הוּא 'הָאֵח' הַנֶּאֱמָן
שֶׁהֲצִיל אֶת רַבִּי מֵאִיר מֵהַחֲשֶׁךְ!)

מָה לַמִּדְנוּ מִחֻמָּתוֹ שֶׁל רַבִּי מֵאִיר?

(אור ואמונה):
מי שמאמין בה', בוטח
בו, ולומד תורה –
לעולם לא יפחד
מהחושך. ה' מאיר
לו את הדרך
ומציל אותו.

(חושך ורשע):
הפונדקי נסה לעשות
רע בחשכה.
הוא סמך על שקרים,
אך בסוף יצא טפש
והפסיד.

תמיד נזכר: האור של ה' תמיד ינצח את החושך!